

REPERTORIUM VAN TIJDSCHRIFTLITERATUUR OP HET GEBIED VAN ACCOUNTANCY EN BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

*Versijnt maandelijks, behalve in augustus.
Samengesteld door de Stichting voor Econo-
misch Onderzoek der Universiteit van Am-
sterdam.*

A. ACCOUNTANCY

II. HET ACCOUNTANTSBEROEP

University graduates and the profession

Veel begaafde studenten aarzelen om de opleiding voor het accountantsexamen te kiezen aangezien dit examen in universitaire kring weinig aanzien geniet. Het is dus zo, dat de minst begaafde en minst energieke studenten accountancy gaan studeren. De universiteiten in Engeland en Wales hebben weinig aandacht voor de accountancy: in totaal zijn er aan alle universiteiten tezamen slechts zes leerstoelen voor de accountancy, waarvan niet meer dan drie door accountants worden bekleed. Het aantal studenten bedraagt nog niet eens 200. De redactie van *The Accountant* stelt, dat het accountantsberoep in Engeland en Wales alleen op hoger niveau gebracht kan worden indien het aantal academisch gevormde accountants stijgt. De redactie acht het derhalve dringend noodzakelijk, dat het onderwijs in de accountancy aan de universiteiten uitgebreid wordt.

A II - 3

The Accountant, 25 november 1961

E 635.451 : E 741.23

The significance of mergers of accounting firms

Penn y, L. H. — Een door de schrijver zelf verricht onderzoek naar de fusies van plaatselijke accountantskantoren met grote nationale firma's in de Verenigde Staten wijst uit dat sedert 1956 deze vorm van samenwerking snel in omvang toeneemt. Het initiatief hiertoe gaat in ongeveer gelijke mate uit van de genoemde twee partijen.

Ten aanzien van de beweegredenen blijkt dat bij de plaatselijke accountants het behouden van de bestaande cliëntele de meest dringende reden is; de groeiende en zich veelal geografisch spreidende bedrijven behoeven meer en andere diensten dan het kleine kantoor kan verlenen. De tweede voorname reden is van financiële aard en betreft de oudere firmanten die hun pensioen en belang in de firma beter gewaarborgd achten door fusie met een grote firma. Dit motief leeft ook sterk bij de jongere firmanten.

Bij de z.g. nationale accountantsfirma's is de gelegenheid het bestaande kantoor te versterken of te vergroten de meest voorkomende reden; daarnaast is van belang de wens of noodzaak zich in een nieuw gebied te vestigen; ook hierbij wordt gewezen op de toenemende geografische spreiding van cliënten.

De schrijver trekt uit zijn onderzoek verder de conclusie dat de gevolgen voor alle partijen gunstig zijn; minder dan 1 % van de cliënten van de plaatselijke kantoren ging na een fusie naar een ander kantoor over hoewel in vele gevallen de rekening voor de verleende diensten hoger werd. Evenmin hebben fusies geleid tot een meer dan normaal verloop van het personeel; gewezen wordt op betere opleidingsmogelijkheden terwijl een fusie ook de kracht tot verdere specialisatie, door vele jongeren gewenst, versterkt.

A II - 4

The Journal of Accountancy, november 1961

E 635.451 : E 741.23

De wettelijke regeling van het belastingconsulentschap in West-Duitsland

In het Weekblad voor Fiscaal Recht van 23 december 1961 behandelt B. J. Udink zeer gedetailleerd het Westduitse Gesetz über die Rechtsverhältnisse der Steuerberater und Steuerbevollmächtigten van 1 november 1961. De voornaamste punten zijn de volgende: De wet onderscheidt Steuerberater - eventueel verenigd in vennootschappen: Steuerberatungsgesellschaften - en Steuerbevollmächtigte. Als voorgeschreven vooropleiding voor de eerste categorie geldt een met goed gevolg afgesloten economische of juridische universitaire of hogeschoolopleiding en een stage van drie jaar. Voor de Steuerbevollmächtigte wordt geëist een middelbare schoolopleiding met enige aanvullende studie en daarna een stage van vier jaar. Als belastingconsulent wordt men toegelaten door een in de wet aangewezen fiscale autoriteit. Het is niet toegestaan aan de naam verwijzingen toe te voegen

welke op vroegere ambten slaan, zoals functies bij de belastingdienst. De Minister van Financiën zal een honorariumverordening vaststellen. De belastingconsulenten zijn verplicht zich te verzekeren tegen de financiële gevolgen van de beroepsaansprakelijkheid. Er worden regionale Berufskammer gevormd voor Steuerberater enerzijds en Steuerbevollmächtigte anderzijds. Deze kamers zijn openbare lichamen. De regionale Kamers vormen tezamen resp. een Bundeskammer der Steuerberater en een Bundeskammer der Steuerbevollmächtigten. Op de regionale kamers wordt toezicht gehouden door het oberste Landesbehörde, op de twee centrale kamers door de Bundesminister der Finanzen. De tuchtrechtspraak is toevertrouwd aan drie instanties, te weten: De Kammer für Steuerberater- und Steuerbevollmächtigtensachen bij het Landgericht, de Senat für Steuerberater- und Steuerbevollmächtigtensachen beim Oberlandesgericht en de Senat für Steuerberater- und Steuerbevollmächtigtensachen beim Bundesgerichtshof. In al deze instanties worden aan de rechters belastingconsulenten als assessoren toegevoegd.

In Die Wirtschaftsprüfung van 1 november 1961 wordt door Dr. Wilhelm Dieterich hetzelfde onderwerp behandeld.

A II - 4

E 635.451 : E 741.23

De Register-Accountantswet door de Tweede Kamer aanvaard

Rietschoten Prof. A. M. van — Het door de Tweede Kamer aangenomen ontwerp van Wet op de registeraccountants betekent in eerste instantie een consolidatie van de stand van het beroep zoals die door de inspanning der beroepsgenoten is geworden. Verwacht mag worden dat door een wettelijke regeling de maatschappelijke status van het beroep zal worden verhoogd. Dit zal een positieve bijdrage kunnen leveren tot de doelmatige vervulling van de hoofdfunctie van het beroep. Bovendien wordt hierdoor bevorderd dat een voldoende aantal bekwame jongeren beschikbaar zal zijn om in de behoefte aan accountants te voorzien. Doordat het Nederlands Instituut van Registeraccountants een beroepsopleiding zal geven en examen voor de toelating zal afnemen, zal, op het gebied der opleiding tot het beroep buiten het hoger onderwijs, een sanering worden verkregen.

De Staatssecretaris heeft te kennen gegeven het niet wenselijk te achten dat in wettelijke voorschriften ook buiten de gevallen waarin een hoge graad van deskundigheid wordt gevegd, de hoedanigheid van register-accountant wordt vereist. Deze zienswijze is voorts nog in het belang van het beroep. Eerst later als er voldoende homogeniteit in de groep van de register-accountants is, kan een exclusieve toelating tot bepaalde functies worden geëffectueerd. Het coöperatiewezen heeft de regering om een zodanige regeling verzocht dat accountants in dienst van de z.g. top-coöperaties de functie van vertrouwensman van het maatschappelijk verkeer zouden mogen vervullen. Men mag waardering hebben voor de gronden waarop de regering dit verzoek heeft afgewezen.

A II - 4

Maandblad voor Accountancy en Bedrijfshuishoudkunde, november 1961
E 635.451 : E 741.23

IV. LEER VAN DE CONTROLE

Some basic concepts of statistical sampling in auditing

Stringer, K. W. — Verschillende overwegingen kunnen ertoe leiden dat de accountant bij de controle methoden toepast waarbij slechts een deel van de massa wordt onderzocht. Op grond van de resultaten van dit beperkte onderzoek wordt vervolgens een oordeel over de totale massa gevormd. Hierbij wordt een zekere mate van onnauwkeurigheid geaccepteerd. Bij de toepassing van mathematisch gefundeerde steekproeven wordt eveneens slechts een deel van de massa onderzocht doch dan is het mogelijk de mate van onnauwkeurigheid van de conclusie omtrent de massa aan te geven.

De schrijver licht het begrip mathematische waarschijnlijkheid toe en bespreekt drie soorten van kansverdelingen voor alternatieve steekproeven. In de praktijk van het accountantsonderzoek kan in plaats van de hypergeometrische veelal de binomiale verdeling worden toegepast. Indien het foutenpercentage klein is - en een zodanige veronderstelling is in vele gevallen realistisch - biedt het gebruikmaken van de Poissonverdeling bepaalde voordelen. In andere gevallen moeten evenwel meer gecompliceerde mathematische technieken worden toegepast.

De betekenis van een juiste steekproefmethode is niet gelegen in het uitschakelen van het oordeel van de accountant, doch in de mogelijkheid welke zij de accountant biedt zich een nauwkeurig oordeel te vormen.

A IV - 3

E 635.451 : E 741.23

The Journal of Accountants, november 1961

B. BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

a. ALGEMENE BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

II. BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE ALS WETENSCHAP

Note sull 'Organizzazione Aziendale come disciplina scientifica

Gennaro, Dott. Enrico de — In de ontwikkeling van de leer van het bedrijfsbeleid en de bedrijfsorganisatie kunnen vier belangrijke stromingen worden onderscheiden.

De eerste fase heeft betrekking op de „traditionele school” van o.a. Taylor, Fayol en Rathenau; in deze periode overheerst het technische aspect van de uitvoerende arbeid en de arbeidsverdeling. In de volgende fase verplaatst de aandacht zich, mede onder invloed van de vakbeweging, naar het psychologische en sociologische vlak van de arbeider en de arbeidsgroep; grondleggers van deze school waren o.a. Mayo en Roethlisberger.

Van meer recente datum zijn de systematische school, waaronder Drucker, die zich in het bijzonder richt op het proces van de besluitvorming en besiskunde op mathematische grondslag en de z.g. operationele school die het beleidsvraagstuk bestudeert in de groei van de onderneming als onderdeel van en in haar aanpassing aan een macro-economisch geheel. De schrijver wijst o.m. op de groeitheorieën van Rostow.

Uit de beide eerste stromingen ontwikkelden zich gevestigde leerstukken als de organisatie van de produktie, het personeelsbeleid en het marktonderzoek, de derde school bracht de kwantitatieve methoden voort, met name de statische analyse en „operational research” terwijl tenslotte de vierde richting leidde tot toegespitste bedrijfseconomische en -financiële onderwerpen. Uiteraard is een zekere mate van onderlinge beïnvloeding aanwijsbaar.

Ba II - 3
E 014

Management International, 1961, no. 3

III. WAARNEMINGSMIDDELEN

Wieviel Frischwaren soll ein Lebensmittelgeschäft bestellen?

Blomqvist, Dr. Nils; Fil.-Kand. Staffan Ekblom; Dr.-Ing. Göran Lindblad — In dit artikel gaan de schrijvers na de invloed van toevallige fluctuaties in de vraag op de voorraad bederfbare artikelen van een levensmiddelenbedrijf. De grootte van de bestelling aan het begin van de periode wordt voorgesteld door L , terwijl a de gemiddelde vraag in de periode is. Voorts is p het deel van de vraag, dat niet bevredigd kan worden, omdat de voorraad uitgeput is; hierbij wordt aangenomen enerzijds, dat er geen enkele binding is tussen de zaak en de klant zodat deze laatste dus niet terugkomt voor het gevraagde en anderzijds, dat een klant die meermalen zijn neus stoot niet stelselmatig de winkel gaat mijden. De letter q stelt voor het voorraadoverschot aan het einde van de periode, in verhouding tot de gemiddelde vraag. Met behulp van een wiskundige afleiding stellen de schrijvers dan de volgende relatie op: $q = p + \frac{L}{a} - 1$.

Aan de hand van E. Molina's „Poisson's exponential binomial limit” maken de auteurs een tabel voor verschillende waarden van L en a . De juiste hantering van de tabel wordt aan de hand van enige voorbeelden gedemonstreerd.

Vervolgens wordt de optimale bestelgrootte berekend. Hierbij worden ingevoerd: C_1 , de winst per verkochte eenheid; C_2 , het verlies door bederf; C_3 , het verlies in de vorm van gemiste verkoop tengevolge van een voorraadmanco. Uit de wiskundige analyse blijkt dan, dat de optimale bestelgrootte als volgt berekend kan worden: Bereken:

$$\frac{1}{1 + \frac{C_2}{C_1 + C_3}} = f(t),$$
 welke de functie van de normale verdeling is. Zoek in de

tabel, die aan het artikel is toegevoegd de waarde van t op, die bij de berekende waarde van $f(t)$ behoort en bereken dan de optimale seriegrootte met behulp van de formule:

$L = t\sqrt{a} + a + 1/2$. De bestelgrootte, die hieruit volgt is echter alleen „optimaal” te noemen indien de hierboven vermelde veronderstellingen opgaan en indien de omzet niet al te gering is.

Ba III - 2
E 76

Betriebswirtschaftliche Forschung und Praxis, Heft 5, 1961

VI. LEER VAN DE ORGANISATIE

Europees mededingingsbeleid in wording

Leek, d rs. Th. van — De schrijver behandelt in een drietal artikelen het ontwerp

van een eerste verordening voor de toepassing van de artt. 85 en 86 van het E.E.G.-verdrag. De Europese Commissie regelt in dit ontwerp voornamelijk twee vraagstukken, t.w. de procedure voor de ontheffing van het verbod van art. 85 lid 1 en de afbakening van de bevoegdheden van de Europese Commissie en van de nationale autoriteiten. De Commissie heeft het gekwalificeerde verbodsprincipe als uitgangspunt gekozen en verkiest het beginsel van de verbodswetgeving boven dat van de misbruikwetgeving. De Commissie kan slechts op aanvraag ontheffing verlenen en zulks dan niet met terugwerkende kracht doch slechts vanaf het moment van beslissing. Zolang geen verzoek tot dispensatie is ingediend, dienen zowel de nationale administratieve als rechterlijke autoriteiten bevoegd te blijven de verbodsbepaling toe te passen.

De Commissie voor de Interne Markt van het Europese Parlement sluit zich in meerderheid aan bij de uitgangspunten van de Europese Commissie en ondersteunt derhalve de voorgestelde methode van toezicht a priori. Op andere punten worden wijzigingen in het ontwerp voorgesteld, zoals een beperkte retro-activiteit van de ontheffingsbeschikking, de introductie van een „verklaring van geen bezwaar” door de Europese Commissie en het vervallen van de aanmeldingsplicht voor de bestaande kartels en andere ententes. Voorstellen inzake een non-discriminatoire mededingingsbeleid ten aanzien van particulieren en openbare bedrijven zijn gewenst.

Het advies van het Europese parlement tenslotte wijkt slechts op een enkel belangrijk punt af van deze voorstellen; zo wordt de aanmeldingsplicht weer in het ontwerp opgenomen.

Ba VI - 5 *Economisch-Statistische Berichten*, 1 november, 8 november, 6 december 1961
E 626.331 : E 433.421

Verschillen tussen Amerikaanse en Nederlandse vennootschappen

J a s, M r. F. H. — De Amerikaanse business corporation verschilt belangrijk van de Nederlandse N.V., wat betreft de board of directors (kortweg „de Board” genoemd) en de leden van het dagelijks bestuur: the officers. De uitvoerende macht berust bij de Board - die benoemd wordt door de aandeelhouders - en wordt gedelegeerd aan de executives: de president, de vice-president, de treasurer en de secretary, die tezamen het dagelijks bestuur vormen. De secretary is vaak jurist en is belast met het aannemen en ontslaan van personeel; op hem rust vervolgens de taak te zorgen, dat de N.V. voldoet aan de talrijke overheidsvoorschriften; formeel is hij de bewaarder van de administratie. De treasurer moet alle transacties met financiële consequenties fiatteren, na toetsing aan de begroting. De Board neemt de beslissingen, welke buiten het kader van het dagelijks beleid liggen en is dus zeker niet geheel en al vergelijkbaar met onze raad van commissarissen. Het is de Board en niet de aandeelhoudersvergadering, die het dividend bepaalt. Daarentegen is het verhypothekeren van de bezittingen der N.V. en het aangaan van grote leningen aan goedkeuring door de aandeelhouders onderworpen. Het Amerikaanse vennootschapsrecht hangt het principe aan van de absolute macht van de aandeelhouders-vergadering. Het is niet ongewoon, dat een aandeelhoudersvergadering zich mengt in zaken, welke zuiver betrekking hebben op het bestuur en daarbij nauwkeurig omschreven richtlijnen voor de directors aangeeft. De zeer gedetailleerde omschrijving van de doelstelling der N.V. in de statuten houdt verband met de almachtige positie van de aandeelhouders-vergadering.

De auteur gaat na in hoeverre en op welke wijze het mogelijk is om dochtermaatschappijen van Amerikaanse N.V.'s in Nederland een structuur te geven die aansluit bij de Amerikaanse. Tenslotte besteedt de schrijver aandacht aan de fiscale aspecten die voor Amerikaanse N.V.'s verbonden zijn aan het vestigen van dochterondernemingen in Nederland.

Ba VI - 14 *Tijdschrift voor Vennootschappen, Verenigingen en Stichtingen*, december 1961
E 325.2

What the sales manager wants from the accountant

W h o l e y, J. — In het middelgrote bedrijf blijken informatieve, in de juiste vorm opgestelde verkoopgegevens vrijwel steeds te ontbreken, terwijl het verkoopbeleid juist hierop gebaseerd dient te zijn. „There is no room nowadays for inspirational guessworks in sales”.

Aan de hand van de twaalf voornaamste aspecten van het verkoopbeleid wordt gewezen op de terzake bestaande mogelijkheden, van de kennis van de accountant en diens cijfermateriaal gebruik te maken.

De verwachte verkoop is het voornaamste gegeven van de begroting; de accountant kan waardevolle adviezen geven over de omvang van de markt.

Doelmatige beoordeling van de verkoopresultaten vereist een zodanige vastlegging dat de mate waarin de afzet per produkt en per gebied bijdraagt in de vaste kosten en de winst duidelijk tot uitdrukking komt en een bruikbare grondslag vormt voor directe maatregelen. Het verstrekken van cumulatieve gegevens wordt afgeraden.

Een ruim werkterrein voor de accountant ligt bij de interne gegevens voor het markt-onderzoek. Het door hem te verzamelen en te bewerken materiaal kan de verkoopleiding steunen bij haar keuze van de juiste distributiekkanalen, van het meest winstgevend assortiment, enz. Het is terzake gewenst het kostprijsstelsel zó in te richten dat de marginale standaardkosten per produkt direct beschikbaar zijn.

Andere diensten van de accountant hebben o.m. betrekking op de bewaking van de verkoopkosten, de effectenbezit van reclame enz. en de verwachte gevolgen van prijs-wijzigingen.

In zijn conclusie stelt de schrijver dat omvang, frequentie en vorm van de te verstrekken gegevens bepaald worden door de specifieke eisen van elk bedrijf. Een standaardformule bestaat niet.

Ba VI - 21
E 641.252

The Accountants Magazine, november 1961

VII. LEER VAN DE ARBEIDSVOORWAARDEN

Personnel Policies and European Management

M a l m P r o f. F. T. — In tegenstelling tot de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en enkele andere landen, is bij vele ondernemingen op het Europese vasteland geen sprake van formeel vastgelegde richtlijnen voor een te voeren personeelsbeleid. Als oorzaak wordt aangewezen de tegenzin van de topleiding om bepaalde bevoegdheden te delegeren, gepaard gaande aan een sterk individualistische geesteshouding bij de keuze en vorming van het toekomstige kader; de gevolgen dragen mede bij tot de overbelasting van de topleiding.

Het op schrift stellen dwingt de leiding zich een heldere voorstelling te maken van het te volgen personeelsbeleid, hetgeen van grote waarde is bij het snel nemen van beslissingen. Bij de werknemers verschaffen formeel vastgelegde richtlijnen begrip voor de genomen maatregelen, verhogen hun gevoel van zekerheid en het besef „tot de onderneming te behoren”. Zij leiden voorts tot een uniform gedrag in de gehele organisatie: de personeelschef treedt op als adviseur bij verschil van mening over de interpretatie.

De conclusie luidt dat een onderneming welke beschikt over een zorgvuldig doordacht en op schrift gesteld programma van personeelsbeleid niets te verliezen en alles te winnen heeft.

Ba VII - 1
E 641.21

Management International, 1961, no. 3

Werktijdverkorting als keuze

In plaats van voor het gehele bedrijfsleven de beslissing te nemen tot werktijdverkorting over te gaan, zou men aan elk bedrijf afzonderlijk kunnen overlaten te kiezen tussen werktijdverkorting en loonsverhoging. Deze keuzemogelijkheid heeft aantrekkelijke aspecten zowel voor de werknemers als de werkgevers. Voor wat de eerste groep betreft, schatte men het extra loon dat geboden kan worden niet gering: werktijdverkorting is kostbaarder dan menigeen zich heeft gerealiseerd.

Voor de werkgevers heeft de keuze van de loonsverhoging o.a. als voordeel dat de productiecapaciteit van het bedrijf op peil blijft en de levertermijnen niet behoeven op te lopen. Bestreden wordt dat het invoeren van de keuzemogelijkheid een doorkruisen van het regeringsbeleid zou betekenen: verhoging van produktie en export zullen het veeleer ondersteunen. Voorgesteld wordt ook in bedrijven waar de werktijdverkorting reeds werd doorgevoerd, het personeel alsnog voor de keuze te stellen. De auteur verwacht dat in een verrassend groot aantal voor loonsverhoging zou worden gekozen.

Ba VII - 4
E 641.214.1

Doelmatig Bedrijfsbeheer, november 1961

Vrij verkeer van arbeidskrachten binnen de E.E.G.

B e r k e l, D r s. J. v a n — Het verdrag van Rome houdt een voorstel in tot een geleidelijke liberalisatie van het verkeer van arbeidskrachten, die de nationaliteit van één der aangesloten landen bezitten. Als uitvloeisel van deze verdragsbepaling werd op 1 september j.l. een verordening met betrekking tot de eerste maatregelen ter verwezenlijking van dit vrije verkeer, alsmede een daarop aansluitende richtlijn van kracht. De verordening bepaalt, dat indien binnen drie weken na de inschrijving van een vacature bij het arbeidsbureau geen geschikte gegadigde gevonden is onder de arbeidskrachten, die tot de normale arbeidsmarkt van de betrokken lid-staat behoren, de werknemer uit een andere lid-staat een werkvergunning moet worden verleend.

De met bovengenoemde verordening ingezette liberalisatie zal er volgens Van Berkel geenszins toe leiden, dat ons land met buitenlandse arbeidskrachten zal worden over-

stroomd. Voor deze mening voert hij de volgende argumenten aan: Natuurlijke factoren zoals verschillen in levensgewoonten en taalmoeilijkheden veroorzaken een voorkeur voor die gebieden of landen, die het dichtst bij de plaats vanwaar de arbeider vertrekt, gelegen zijn. Ook het nominale loon, dat in ons land lager is dan in West-Duitsland, Zwitserland en Frankrijk, speelt in de om de vreemde arbeidskrachten concurrerende landen een belangrijke rol. Zij die elders een levensonderhoud zoeken laten daarbij vooral op hetgeen zij kunnen sparen, om dit naar hun familie te kunnen overmaken. Tenslotte is van invloed de gezinsscheiding waarin de buitenlandse arbeider in Nederland moet berusten en wat de werkgevers betreft, de extra kosten die zij moeten brengen voor het opvangen en onderbrengen van de werknemers.

Ba VII - 10

Economisch-Statistische Berichten, 6 december 1961

E 533.4 : E 433.421

b. BIJZONDERE BEDRIJVEN

IX. VERZEKERING

Staatstoezicht schadeverzekeringsbedrijven

Slager, E. J. — De passiefzijde van de balans van schadeverzekeringsmaatschappijen bestaat voornamelijk uit de premiereserve en de schadereserve. Bij de berekening van de premiereserve gaat men ervan uit, dat de vervaldagen van de posten zodanig over het jaar verspreid zijn, dat gemiddeld de helft van de premie aan het eind van het jaar onverdiend is. De bedrijfslasten, die tegenover de premies staan stelt men - iets aan de lage kant - op 20 % van de premies. Zodoende komt aan de passiefzijde van de balans als premiereserve te staan 40 % van de in het jaar geboekte premies. Het toezicht van de Verzekeringskamer zal ertoe leiden, dat indien de veronderstelling dat de helft van de premies aan het eind van het jaar onverdiend is, onjuist is, dit dan ook op de balans tot uitdrukking zal worden gebracht.

Gezien de talrijkheid van de schadeposten, die wel gemeld zijn, maar waarvoor op geen enkele wijze een min of meer nauwkeurige becijfering van de schade kan worden gemaakt, is de bepaling van de schadereserve een kwestie van schatten. Voor de Verzekeringskamer is het moeilijk zich hierover een oordeel te vormen. Een effectieve controle kan slechts worden verkregen indien de onderneming gedwongen wordt de schaden te onderscheiden naar het jaar, waarin de schade is gevallen en de schadereserve te splitsen naar schade-jaar. Dan blijkt uit de resultaten per schadejaar in hoeverre de reserves voldoende zijn geweest. Dit vormt op zichzelf reeds een kracht, die de ondernemingen ertoe dwingt de reserves niet aan de lage kant te stellen, uit vrees voor de contra-propaganda, welke een tekort met zich brengt.

Bb IX - 1

Economisch-Statistische Berichten, 20 december 1961

E 635.4

De Wet op het Schadeverzekeringsbedrijf

Bakker, C. P. A. — De auteur geeft een vrij gedetailleerd overzicht van de Wet op het Schadeverzekeringsbedrijf. Hier en daar plaatst de schrijver kritische opmerkingen. Zijn kritiek richt zich o.a. op de bepaling, dat het toezicht aan de Verzekeringskamer wordt opgedragen; naar zijn mening zijn er noch onder de leden noch onder het leidinggevend personeel van de Verzekeringskamer personen, die ooit rechtstreeks bij de bedrijfsvoering van een schadeverzekeringsmaatschappij zijn betrokken geweest. Een ander punt van kritiek is, dat de overgangsbepalingen de kapitaal-eisen buiten toepassing stellen voor de ondernemingen die vóór 1 januari 1961 opgericht zijn. Door deze bepaling blijven vele ondernemingen met een kapitaal van een paar duizend gulden voortbestaan. De auteur is vervolgens van mening, dat te weinig aandacht is besteed aan de betekenis welke doorlopend toezicht op de ondernemingen door gekwalificeerde accountants heeft. Volgens de schrijver zouden op grond van het algemeen belang alleen register-accountants als accountants van een schadeverzekeringsmaatschappij mogen optreden.

Bb IX - 1

Economisch-Statistische Berichten, 29 november 1961

E 635.4